

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.136 van 2 juli 2012
in de zaak A. 205.250/XII-6984**

In zake: Marc VEYS
woonplaats kiezend te 2640 Mortsel
Armand Segerslei 23

tegen:

de VZW VLAAMSE TENNISVERENIGING
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Roossens
kantoor houdend te 3000 Leuven
Maria-Theresiastraat 34 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 18 juni 2012, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van:

“de beslissing, deels expliciet en deels impliciet, van de Vlaamse Tennisvereniging (VTV), gedateerd 12 juni 2012 en verstuurd bij mail van 13 juni 2012 door de raadsman van VTV, Peter Roossens,
(1) houdende de impliciete weigering om een document van 9 juni 2011, de zogenaamde beslissing van niet-herselectie van [X.], in kopie mede te delen, dit in strijd met de beslissing van 9 mei 2012 van de Vlaamse Beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie (BIJLAGE),
(2) houdende de herneming, bekrachtiging en bevestiging, van deze beslissing van niet-herselectie van 9 juni 2011,
waarbij verzoeker dan ook vraagt het beroep en de vordering uit te breiden tot de intrinsiek en onlosmakelijk verbonden oorspronkelijke beslissing van 9 juni 2011.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 juni 2012, om 9.30 uur.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker en advocaat Peter Roossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. X., een minderjarige zoon van verzoeker, is tijdens het schooljaar 2011-2012 leerling van het tweede jaar van de derde graad ASO wiskunde-wetenschappen, met component topsport, aan het Leonardo Topsportlyceum te Wilrijk, een school van het gesubsidieerd officieel onderwijs.

Op 1 september 2011 deelt het afdelingshoofd Topsport van het Bloso aan X. mee, eensdeels, dat de Vlaamse Tennisvereniging vzw (hierna ook: de VTV) hem voorgedragen heeft als kandidaat leerling/topsporter voor het schooljaar 2011-2012 en, anderdeels, dat “de selectiecommissie van het topsportconvenant” op basis van het dossier hem “dan ook een topsportstatuut A toe[kent] voor het schooljaar 2011-2012”. Die selectiecommissie is samengesteld uit vertegenwoordigers van het Bloso, het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité en de Vlaamse Sportfederatie.

Evenwel zou de VTV sedert september 2011 aan X. de component topsport weigeren op basis van een eerdere, eigen beslissing van “niet-herselectie” door een interne selectiecommissie, wat in de praktijk neerkomt op een niet langer begeleiden van X. door de sportfederatie.

3.2. Verzoeker onderneemt pogingen om een afschrift te ontvangen van de beslissing van niet-herselectie, met datum en vermelding van de namen van de beslissingnemende personen en de wettelijke grondslag van de beslissing alsook van alle documenten die betrekking hebben op de vijf jaar topsportopleiding die zijn zoon bij de VTV heeft gehad, hierna het topsportdossier te noemen.

Tegen de weigering van de VTV gaat verzoeker op 16 februari 2012 in beroep bij de beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie (hierna: de beroepsinstantie), die op 8 maart 2012 het beroep onontvankelijk verklaart.

Bij arrest nr. 218.680 van 27 maart 2012 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 8 maart 2012 van de beroepsinstantie.

3.3. Op 9 mei 2012 verklaart de beroepsinstantie het beroepschrift van Marc Veys ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond. Zij overweegt dat “uit het onderzoek door de beroepsinstantie is gebleken dat er inderdaad een document bestaat met betrekking tot de beslissing van de niet-herselectie aangaande [X.]; dat er met betrekking tot dat document geen wettelijke of decretale uitzonderingsgronden kunnen worden ingeroepen om dit niet openbaar te maken; dat het ingestelde beroep, wat dit onderdeel betreft, dan ook als gegrond wordt beschouwd” en beslist dat “het document met betrekking tot de beslissing van de niet-herselectie aangaande [X.] openbaar [dient] te worden gemaakt door er een afschrift van te verstrekken”.

3.4. Op 13 juni 2012 deelt de raadsman van verwerende partij aan de beroepsinstantie mee -met kopie aan verzoeker- “dat de beslissing die de selectiecommissie van de VTV op 9 juni 2011 genomen heeft om [X.] niet te herselecteren voor het schooljaar 2011-2012 als dusdanig niet formeel genotuleerd

werd” en dat de VTV dus “in die zin” geen uitvoering kan geven aan de beslissing van de beroepsinstantie. Hij bezorgt daarbij aan de beroepsinstantie -en ook aan verzoeker- onder meer een document met betrekking tot de niet-selectie van X., “waarin beschreven staat op welke manier en op welke gronden op 9 juni 2011 de beslissing met betrekking tot [X.] tot stand gekomen is”. Dit document blijkt te zijn opgesteld op 12 mei 2012. Daarbij gaan verklaringen van de leden van de interne selectiecommissie, waarin zij zich akkoord verklaren met de niet-selectie van X. voor schooljaar 2011-2012. Ook afschriften van genotuleerde oudercontacten gaan als bijlage bij het document.

IV. Onderzoek van de vordering

A. Inzage in het document met betrekking tot de niet-herselectie van X.

4. In twee eerdere schorsingsarresten (nr. 218.680 voormeld en nr. 219.579 van 31 mei 2012) sprak de Raad van State zich voorlopig uit over een rechtsstrijd die verzoeker voert om in het kader van het recht op openbaarheid van bestuur inzage te krijgen in bepaalde documenten. De voorliggende vordering ligt in het verlengde daarvan, in de mate waarin verzoeker verwerende partij aanwrijft een document over de beslissing van 9 juni 2011 niet te willen verstrekken, ter uitvoering van de beslissing van de bestuursinstantie van 9 mei 2012.

5. Niet kan worden betwist dat de VTV op 9 juni 2011 effectief beslist heeft om X. niet te selecteren voor het schooljaar 2011-2012. Zijzelf erkent zulks en zij heeft zich alleszins daarnaar gedragen door X. gedurende het schooljaar 2011-2012 niet meer te begeleiden. Waar het verzoeker tot hiertoe voor de beroepsinstantie en vervolgens voor de Raad van State om ging, was om inzage en een formeel afschrift te krijgen van die beslissing. Verzoeker betoogt thans weliswaar in zijn verzoekschrift dat het om een fictieve beslissing zou gaan, een fantoombeslissing of een spookbeslissing, of “niet om een eigenlijke beslissing”, maar een “totaal feitelijke houding”. Welnu, indien er inderdaad op 9 juni 2011 géén beslissing is genomen, vervalt elk nut om daarvan met toepassing van de openbaarheid van bestuur een afschrift te vragen of te krijgen. Opdat verzoeker in het kader van een vraag tot openbaarheid van de beslissing tot niet-herselectie van 9 juni 2012 -tot hiertoe inzet van de rechtsstrijd voor de Raad van State- enig

belang kan worden toegemeten, moet voor het debat dan ook worden aangenomen dat er zo een beslissing is genomen.

Echter zou het oorspronkelijke document over die beslissing tot niet-herselectie van X., waarvan de VTV nochtans eerst bij de beroepsinstantie beweerd had dat het voorhanden is, dan toch niet blijken te bestaan. Zoals verzoeker schrijft in het inleidend verzoekschrift: “VTV diende het afschrift van een welbepaald document af te leveren ; in plaats daarvan heeft zij een totaal nieuwe akte geproduceerd op datum van 12 juni 2012”. De beslissing van 9 juni 2011 zou destijds niet genotuleerd zijn geweest. In het arrest nr. 219.579 moest de Raad van State vaststellen dat documenten waarover de VTV tegenover de bestuursinstantie eerst verklaart er niet of niet meer over te beschikken, minstens gedeeltelijk toch nog bij haar zouden berusten. Nu doet zich de omgekeerde situatie voor.

6. Evenwel valt de Raad verzoeker niet bij in zijn uitgangspunt dat dit aspect van wat hij thans bestrijdt, een aanvechtbare “beslissing”, *c.q.* uitvoerbare administratieve rechtshandeling is.

De beroepsinstantie heeft verzoekers beroep voor dit element op 9 mei 2012 gegrond verklaard en de VTV bevolen een afschrift aan verzoeker mee te delen. Die op verwerende partij rustende verplichting is niets meer dan de loutere uitvoering van een beslissing van de beroepsinstantie. Maatregelen die een loutere uitvoering zijn van een genomen beslissing, zijn niet voor vernietiging en derhalve evenmin voor schorsing vatbaar.

Ook als dit onvolkomen zou zijn verlopen, is de loutere wijze waarop vervolgens materieel uitvoering wordt gegeven aan de beslissing van de beroepsinstantie op het eerste gezicht geen voor vernietiging -en dus schorsingvatbare administratieve rechtshandeling. Overigens heeft de decreetgever in artikel 24, § 3, de uitvoering van een beslissing van de bestuursinstantie nader geregeld.

Dit middel van onontvankelijkheid vertoont een dergelijke mate van ernst dat de Raad het ambtshalve opwerpt en in de huidige stand van de procedure aanneemt.

7. Ten overvloede bedenkt de Raad van State dat het document dat op 12 juni 2012 is opgesteld, dat aan verzoeker is ter kennis gebracht en waarover alle leden van de selectiecommissie verklaren dat het een correcte weergave is van de beraadslaging van 9 juni 2011, aan verzoeker oplevert wat hij uitiem met zijn verzoek om openbaarheid nastreeft, namelijk te weten wie de leden waren van de interne selectiecommissie van de VTV en op welke gronden zij tot de niet-herselectie zijn gekomen. Aldus lijkt verzoeker in zoverre ook geen belang te hebben bij de vordering.

B. De beslissing zelf tot niet-herselectie van X voor het schooljaar 2011-2012.

8. Het overgrote deel van de door verzoeker in het verzoekschrift aangevoerde wettigheidskritiek, is niet gericht tegen de wijze van openbaarmaking van het besproken document, maar wel tegen de inhoud van de beslissing tot niet-herselectie, bijvoorbeeld wat de (on)bevoegdheid van de VTV of haar interne selectiecommissie betreft, de (on)wettige samenstelling van het beslissend orgaan, de schending van de motiveringsplicht. Verzoeker maakt met andere woorden de beslissing tot niet-herselectie zelf ook tot voorwerp van het geding.

9. In de mate dat verzoeker met de huidige vordering evenwel ook de niet-herselectie van zijn zoon ten gronde wil bestrijden, doet de vordering een reeks ontvankelijkheidsvragen rijzen.

Ten eerste, zo lijkt, rijst de vraag of verzoeker overeenkomstig artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek de proceshoedanigheid heeft om, alleen, in rechte een vernietiging na te streven van een beslissing die zijn minderjarige zoon betreft en over wie het ouderlijk gezag samen door beide ouders wordt uitgeoefend. Aangenomen wordt weliswaar dat ouders in onderwijsgeschillen in eigen naam kunnen optreden; de *ratio legis* voor dit eigen persoonlijk belang is te vinden in het gegeven dat de ouders als titularis van het ouderlijk gezag over hun kind tevens de bevoegdheid én de plicht hebben om keuzen te maken voor het onderwijs en de opvoeding van hun pupil. De bevoegdheid om ook in eigen naam op te treden in rechte wanneer een administratieve beslissing nopens dit onderwijs hen onwettig lijkt is derhalve een corollarium van de rechten en plichten van dit ouderlijk gezag. De vraag rijst of het daarop steunend vorderingsrecht dan ook eveneens

door de houders van dit gezag gezamenlijk uitgeoefend moet worden. De eventuele onontvankelijkheid van het reeds ingesteld annulatieberoep op die grond leidt op het eerste gezicht tot de onontvankelijkheid van de samen ermee ingestelde vordering, die er een accessorium van is.

Ten tweede is bij de instructie van de zaak door de directie van de school van X. aan het auditoraat meegedeeld dat het slagen in een bepaald jaar voor wat betreft het onderwijsgedeelte, volledig losstaat van het sportief gebeuren. Op 27 juni 2012 zou de over X. delibererende klassenraad samenkomen die, nog steeds volgens de directeur, alle leerlingen van de derde graad zal beoordelen over het al dan niet slagen, ongeacht de resultaten op sportief vlak. Op 28 juni 2012 -dag van de terechtzitting dus- volgt de proclamatie. Ook in een e-mailbericht aan verwerende partij (stuk 17 administratief dossier) bevestigt de directeur “heel duidelijk”, dat een leerling ook het diploma ASO krijgt “als hij een voldoende heeft voor zijn schoolprestatie maar een onvoldoende of helemaal geen beoordeling voor zijn sportprestatie”. Ter terechtzitting spreekt verzoeker dit niet tegen. Nog daargelaten dat die vaststelling grotendeels het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel ontkracht, is het gegeven ook van aard om mogelijk anders aan te kijken tegen de rechtsmacht van de Raad van State dan is gebeurd op grond van de unilateraal beschikbare informatie ten tijde van de eerste schorsingszaak en om de daarop betrokken exceptie die verwerende partij opwerpt in haar nota met opmerkingen nader te onderzoeken.

Ten derde strookt het *prima facie* niet met de eisen van een goede rechtsbedeling om in één en hetzelfde verzoekschrift twee geschillen te voeren met onderscheiden onderwerpen, waarop ook onderscheiden regelingen van toepassing zijn: het ene met betrekking tot de vermeende weigering tot inzage van een document, een zaak van openbaarheid van bestuur, het andere met betrekking tot de aan dat document onderliggende beslissing tot niet-herselectie, een zaak, bij veronderstelling, van onderwijsrecht.

Ten vierde, wat de op 12 juni 2012 individueel ondertekende akkoordverklaringen betreft, rijst de vraag of deze wel opgevat kunnen worden als een herneming of bekrachtiging van een beslissing die uitgaat van een collegiaal beraadslagende selectiecommissie; hoe dan ook toont verzoeker vooralsnog niet

overtuigend aan dat ze tot meer leiden dan een louter bevestigende en alleen reeds om die reden niet aanvechtbare beslissing.

De Raad van State meent evenwel dat niet moet worden onderzocht of deze mogelijke excepties een voldoende hoge graad van ernst vertonen om ze alreeds in de huidige stand van de procedure aan te nemen.

10. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan immers slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

11. In verband met de eerstgenoemde grondvoorwaarde stelt de Raad van State vast dat verzoeker in het verzoekschrift verklaart dat de beslissing van de VTV “om de opleiding van [X.] unilateraal te beëindigen [...] mondeling door de trainer [is] medegedeeld geworden op 8 juli 2011”.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hem geen stilzitten of dralen kan worden verweten. Hij stelt dat zeer omzichtig moest worden gehandeld en dat zolang niet zeker was dat zijn zoon zijn onderwijs in dezelfde school zou kunnen afmaken, geen juridische druk mogelijk was.

De argumentatie van verzoeker kan echter niet worden gevolgd. Zelfs wanneer zou worden aangenomen dat een tijd mocht worden gewacht met het instellen van een procedure voor de Raad omdat eerst gepoogd werd de zaak in der minne te regelen, dient in ieder geval te worden vastgesteld dat sedert de aanvang van het schooljaar begin september 2011 geen enkel argument meer kan worden aangevoerd om enig uitstel te rechtvaardigen. De zoon van verzoeker had immers op dat ogenblik het topsportstatuut A verkregen waardoor hij zijn studie in dezelfde school kon vervolledigen en de niet-herselectie en de implicaties ervan waren hem volkomen bekend.

Indien verzoeker van oordeel is dat een procedure bij de Raad van State hieraan kan verhelpen, dan strookt het niet met de aard van de uiterst dringende noodzakelijkheid dat hij zolang, tot het einde van het schooljaar, zou talmen vooraleer die weg op te gaan. Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing wordt immers mede afgemeten naar de haast die de verzoekende partij zelf betoont bij het instellen van haar vordering. De noodzaak om na de kennisname van de griefhoudende beslissing met passende voortvarendheid de vordering bij de Raad van State in te leiden is immers inherent aan het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure. Van de eisende partij wordt gevergd dat zij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State. Het tijdsverloop tussen de kennis van de bestreden niet-selectie van X. en het instellen van de vordering houdt te dezen de negatie van de uiterst dringende noodzakelijkheid in. Dat de motivering van de beslissing aan verzoeker niet was meegedeeld, heeft mogelijk een weerslag op de verjaring van de beroepstermijn maar doet aan die vaststelling geen afbreuk en kan als argument niet dienstig worden aangevoerd. De eventuele tijdigheid van een beroep tot nietigverklaring impliceert niet *ipso facto* de tijdigheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid: het argument dat de VTV naliet enige motivering over haar beslissing te verstrekken had integendeel verzoeker er toe kunnen brengen deze vermeende onwettigheid terstond als middel voor de Raad van State aan te voeren als een schending van de formele-motiveringsplicht indien die beslissing, zoals verzoeker toch betoogt, een bestuurshandeling is waarvoor de Raad van State tot wettigheidscontrole bevoegd is.

12. Er is, wat de vordering tot schorsing van tenuitvoerlegging van de niet-herselectiebeslissing betreft, niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 2 juli 2012,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Geert Van Haegendoren